

Dan Bejar er ein produktiv soloartist, som no er aktuell med ny plate under namnet *Destroyer*.

TIL TIMES SQUARE

Fleire vil kjenne kanadiske Dan Bejar frå The New Pornographers, men han er også ein svært sår produktiv soloartist: *Poison Season* er faktisk den niande plata han giv ut under namnet *Destroyer* (Dead Oceans/Playground), og han har aldri høyrst betre ut enn han gjør no.

Bejar har ei eiga evne til å halde ein lát på vent, før så å ta det i ei litt anna retning midtvegs, som i «Forces From Above»: Ein Bejar-komposisjon er i vedvarande rørsle og kan alltid bikke over i noko anna. Fleire av songane på denne nye plata har noko uimotståeleg romantisk over seg, som det filmmusikkaktige opningsspotet, som med sine strykarar introduserer eit sentralmotiv på *Poison Season*, nemlig Times Square, som vert ein slags figurleg arena for motsetningsfulle, men alltid avgjerande, bytryningar og augneblinkar.

Destroyer er klar med det nye albumet *Poison Season*.

Poison Season har vorte ei elegant, melodistisk utgiving som til liks med *Kaputt* (2011) ber i seg nokre tunge 80-talsvibrasjoner, ikkje minst i bruken av ein saksofon som får ein til å tru at Springsteen-saksofonist Clarence Clemons har stått opp frå grava – høy særlig på det drivande andresopret «Dream Lover». Bejars spisse, rustne stemme har tidvis mint om Bowie, men på ein song, som «Girl In The Swing», er han mindre munnrapp og ordrik enn før – og di meir slagkraftig.

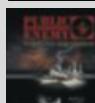
ØYVIND VÅGNES

Rasmus Hungnes er musikar og fast platemeldar i Dag og Tid.

Radikalt, ikkje om tanentråd

Den middelaldrande rapgruppa har unngått å bli gamal.

HIP HOP

PUBLIC ENEMY:
**Man Plans
God Laughs**
SPITDIGITAL

New York-gruppa Public Enemy, eit av dei viktigaste banda i hip-hop-historia, har gjeve ut det trettande studioalbumet sitt sidan 1987. Dei lagar rapmusikk av den gamle skulen, frå tida før det tematiske sentret for sjangeren blei tisper og horer, blingbling, tanentråd og snurrande bilfellar. Slik lyder rappar Professor Griff's ord om gangstarapen som tok over radiolistestafettspinnen i 90-åra.

UNIK SOUND

Sjølv om Public Enemys tekstar ikkje handlar om tanhygiene, er dei knapt tannlause, snarare tvert om. Sjølv om gutane byrjar å drage på ára, har heller ikkje det musikalske uttrykket blitt mindre vitalt. Gruppa har alltid hatt ein unik sound, der dei tre rapparane, vidt ulike både av vesen og stempel-type, fyller kvarandre ut i salig disharmoni med funky beats der hoglyde sirener og annan støy spelar sentrale musikalske roller: Chuck Ds skarpe politiske tekstar er relevante som aldri før etter vandremotivet med politivolt mot svarte amerikanarar det seinaste året, Flava Flav har vore programleiar for reality-TV-show, mellom andre The Flavor of Love, eit satrisk sjekkeprogram, Prof. Griff er konspirasjonsteoretikar og militant black power-koreograf.

DRYGE SYNTHLYNDAR

Man Plans God Laughs byd på dryge synthlydar i fleng, men dei ligg lenger bak i lydbiletet enn ofte før. Dermed løt dette aggressivt og tilbakelen på same tid. Den gamle DJ-en i gruppa, Terminator X, forløft Public Enemy i 2003 for å drive strutsegard og er ikkje med her. Det løt fint likevel.

RASMUS HUNGNES

Rasmus Hungnes er musikar og fast platemeldar i Dag og Tid.

KLASSISK

SJUR HAGA BRINGELAND sjurhabring@gmail.com

Beyers snertne boge

Amandine Beyer har laga ei glitrande innspeling av Antonio Caldara kompositoriske debut frå 1693.

CD

ANTONIO CALDARA:

**Trio
sonatas**

AMANDINE BEYER OG LEILA SCHAYEGH, FIOLIN; JONATHAN PESEK, CELLO; MATTHIAS SPAETER, LUTT; JÖRG-ANDREAS BÖTTICHER, CEMBALO OG ORGEL. GLOSSA 2015

Den franske barokkfiolinisten Amandine Beyer vitja Festspillene i Bergen med ensemblet sitt, Gli Incogniti, tidlegare i år. Foto: Gli Incogniti

Ho svingar felebogen mot tarmstrengene på barokkfelta si så det løt som snerten frå ein lèrpsik, Amandine Beyer, som vitja Festspillene i Bergen med ensemblet sitt, Gli Incogniti, i sommar. Saman spelar dei ni av triosonatane til den venetianske komponisten og cellisten Antonio Caldara.

I barokken var du ikkje noko til komponist før du hadde gjeve ut dei første triosonatane dine. Desse skulle vera komponerte for to likeverdige melodistemmer (helst fiolinar) og ei sjølvstendig bassline (som ikkje berre akkompagnerte akkordisk, men tok del i dem melodiske veven).

Komponisten Antonio Caldara (ca. 1670–1736). Foto: Wikimedia

tre melodisk smeikjande enn dei til G. F. Händel. Satstypene er varierte: Her er grannsamt utarbeidd polyfoni på kyrkjemusikkmanner (allegro-satsane i d-moll-sonaten, op. 1, nr. 12), teknisk krevjande konserterande passasjar (F-dur-sonaten, op. 2, nr. 8) og dansemusikk («gavotta»-satsen i g-moll-sonaten, op. 2, nr. 4). CD-en sluttar med den store variasjonssatsen *Chiacoma* (op. 2, nr. 12) der ei seks takter lang bassline kjem om att og om att over fem minuttar, med virtuose variasjonar i dei to fiolinan.

Intonasjonen til ensemblet er feilfri, tempoa velvalde og ornamenta stilskikre. Noko anna som gjer plata til noko av det finaste kammermusikalske eg har hørt til no i år, er føre- og mellomspela som musikarane improviserer. Dei slår slik bruer over gapa mellom satsane og skaper ein ubrotten straum i uttrykket.

SJUR HAGA BRINGELAND

Sjur Haga Bringeland er musikar og fast musikkmeldar i Dag og Tid.

Nordnorsk pondus

CD

BOTTESINI,
WIENIAWSKI, BORG-
STRÖM,
SVENDSEN:

Duo

Brillante

ARVID ENGEGÅRD, FIOLIN; KNUT ERIK SUNDQUIST, KONTRABASS; KRINGKASTINGSORKESTERET; DIR.: TERJE BOYE HANSEN. LAWO 2015

Når det gjeld register, er det ikkje råd å koma lenger frå kvarandre i strykeinstrument-familien: På albumet kombinerer dei to nordlingane Arvid Engegård og Knut Erik Sundquist konsertverk for fiolin og kontrabass – saman i avslutningssporet med italienske Giovanni Bottesinis (1821–1889) *Gran Duo Concertante*, og kvar for seg i dei fire andre verka på plata. Artigast er Bottesinis solokonsert *Grande Allegro Alla Mendelssohn* for kontrabass og

orkester. Den byrjar dramatisk-lidenskapleg som hjå Mendelssohn – den svake in medias res-opninga, med smertesam solo-melodi over pulslerande fiolinar, minner ikkje lite om opnings-takten i Mendelssohns vidgjetne fiolinkonsert. Sundquist, tidlegare solokontrabassist i Bergen Filharmoniske Orkester, spelar med god nordnorsk pondus og imponerer med fin intonasjon i det høgste registret.

SJUR HAGA BRINGELAND